

Namaskaara,

zdravím Vás se svým šestým a velmi pravděpodobně posledním indickým dopisem. Příští týden za mnou přijede na návštěvu má drahá sestra a přesně za 14 dní spolu odjíždíme z Hospetu do Dillí a odsud pak 13. 6. domů. Děti se baví vymýšlením nejrůznějších katastrofických scénářů o tom, co se stane s mým letadlem (od stáda divokých koní, po našeho stokilového bratra na palubě letadla), všechny končící mým šťastným přistáním s padákem zpět ve středisku.

Jednoznačně nejlepší událostí od posledního dopisu bylo, že se podařilo zorganizovat jednodenní výlet pro děti. Zde bych chtěla vyjádřit obrovský dík všem nejúžasnějším lidičkám, kteří mi v průběhu roku poslali peníze (ať už přímo mně nebo na můj účet u SADBY). Díky nim se podařilo pokrýt nejen moji letenku, nejrůznější výtvarné a jiné věci pro děti, ale taky právě onen výlet. Jelo se do akvaparku (respektive koupaliště s pár skluzavkami) a poté ještě do jednoho parku (něco mezi zoologickou a botanickou zahradou s fontánkami). Děti se za výlet se modlily už tak 2 měsíce dopředu, celý den mi sdělovaly, jak jsou šťastné a ještě týden poté pořád opakovaly, že všem mým kamarádům „tumba thanks“ (= obrovský dík)!!!!!!!!!!!!!!

Oproti klasickým výletům, které pamatuji z mých školních let, jsem vyzorovala pár drobných odlišností:

- Ráno před výletem se musely všechny děti umýt a obléct do nejlepších šatů. Večer, špinaví po výletě, se nemyl nikdo. Když jsem je chtěla nahnat do umývárny, lehly rezolutně na podlahu, prý příliš vyčerpaní se pohnout. I učitelka prohlásila, že je nesmysl aby se děti myly, když už se přece jednou umyly ráno.

- V autobuse děti nikdo nenapomínal, ať sedí pěkně na místech. Minibus byl pro náš počet opravdu příliš „mini“, takže děti seděly po šesti a těm co se nevešly na místa, pustil bratr na plné pecky indickou hudbu a trsal s nimi celou cestu v uličce. Vzhledem k místním cestám a způsobu dopravy nejvíc obdivuji, že se vůbec udržely na nohách.
- Místo řízků jsme si sebou vezli kýbl rýže.
- Při odchodu se nesebíraly zapomenuté batůžky (děti měly tak maximálně potrhané igelitky, které nechaly v minibusu, automaticky spoléhající na mě jakožto zásobárnu vody), nýbrž pantofle. Pantofle tu vlastní pouze některé děti, ale nosí je jen při zvláštních příležitostech, takže je permanentně někde zapomínají.
- Musela jsem potlačit touhu říkat dětem, ať po sobě posbírají papírky. Tady se prostě odpadky řeší odhozením do přírody. Něco jako odpadkové koše tu vážně nevedou.
- Ačkoliv většina z dětí neměla s vodou absolutně žádné zkušenosti, nikdo na děti nijak moc nedohlížel a mohly si být v podstatě, kde chtěly. U nás by se patrně vytvořily skupinky a děti by byly pod permanentním dozorem vyděšených učitelek, které by je v jednom kuse vyháněly z vody, ale Indové jsou prostě těžce v pohodě.

Na koupališti jsem vzala jednu holčičku na záchod. Byly to poměrně klasické moderní vyvýšené záchody dokonce se splachovadlem... Ona však jen nejistě postávala „Anti, a kam?“. Vůbec jsem nechápala, nad čím spekuluje. Bylo tam asi 8 volných kabinek, tak jsem prostě na jednu ukázala... A ona pořád „ale kam?“. Trvalo mi hodně dlouho, než mi došel problém. Ve Snehalaya máme jenom díru a u ní kýbl s vodou na splachování... Později všem pobaveně líčila, že něco takového v životě neviděla.

V červnu začíná nový školní rok. Proto ty šikovnější děti a všechny, které u nás jsou už dva roky, začátkem června středisko opustí a nastoupí do klasických škol. Pokud mají alespoň trochu slušné domácí zázemí, vrací se domů. Ostatní děti jdou nejčastěji do našeho klučího či dívčího hostelu. Zde mají možnost zůstat až do úplného dokončení studia, tedy ty nejlepší třeba až vysokoškolského. Toto období je tedy pořádně náročné a to ze 2 důvodů:

1) Děti píšou extrémně důležité závěrečné testy, což je nijak zvlášť nevzrušuje, ale u učitelek (a občas i mě) vyvolává těžké hysterie.

2) Už od dubna nám přijíždějí nové děti na příští školní rok. Počet dětí nám tak pěkně narůstá a holky teď musí spát na karimatkách po dvou i po třech. Nové děti neumí samozřejmě ani slovo anglicky, nejsou zvyklé na jakýkoliv režim a jejich nejoblíbenější aktivita je se prát (ne že by se ostatní děti nepraly, ale aspoň už dávno pochopily, že je lepší, když je u toho nevidím). Oproti svým začátkům tu mám teď ale obrovskou výhodu v původních dětech, které překládají, vysvětlují a pomáhají, takže se nové děti adaptují poměrně rychle.

Nezapomenutelná příhoda byla, když mi jednou děti oznámily, že „hosa“ uteklo. „Hosa“ znamená nové a vzhledem k tomu, že jsme zrovna měli ve středisku také 3 nové psy, automaticky jsem myslela, že je řeč o nich. Tudíž jsem se až tolik neznepokojovala a ztratila drahocenné minuty, než se vyjasnilo, že se jedná o nové dítě. Nakonec jsem ji dohonila na kole pořádný kus od střediska. Holčička však hystericky řvala, snažila se mi vytrhnout a velmi rychle se kolem nás shromáždilo obrovské publikum lidí. Připadala jsem si jako šílený bílý únosce nebohých indických dětí. Nakonec se však přece podařilo holčičku uklidnit, a já ji úspěšně dovezla zpět do střediska.

Takže brzy na viděnou. Už se na Vás všechny samozřejmě moc těším, ačkoliv bych si to tu beze všeho ještě o nějaký ten měsíc dva, rok... prodloužila. ☺

Mějte se krásně.

Martina